

opusdei.org

Isabel Sánchez i Opus Dei: „Produbljivanje u karizmu, ispravljanje i sanjanje o sisanju dobra”

Put prema stotoj obljetnici otvorio je proces razmišljanja, što se odražava na Regionalnim skupštinama koje su upravo završene diljem svijeta. U ovom razgovoru s Isabel Sánchez, tajnicom Središnjeg savjetodavnog ureda,

podijeljene su neke od tema o kojima se razgovaralo.

16.02.2025.

Na ovu novu obljetnicu 14. veljače, nakon završetka regionalnih skupština i prije sljedećeg generalnog kongresa, razgovarali smo s Isabel Sánchez, tajnicom Središnjeg savjetodavnog ureda, organizacije koja savjetuje prelata u njegovom radu.

(Inicijalni intervju obavljen je putem videa; zbog interesa za teme, Isabel Sánchez je zamoljena da proširi odgovore za pisanu verziju, koja je komplementarna s videozapisima.)

Sadržaj

1. Izazovi za rast i razvoj Opusa Dei

2. Razlučivanje bitnoga i sporednoga
3. Nedostaci u procesima razlučivanja
4. Život u centrima: naučene lekcije i promjene
5. Slušanje svih članova
6. Upravljanje i komunikacija
7. Životni plan
8. Formacija i usmjeravanje žena: brige i naučene lekcije
9. Mentalno zdravlje: globalni izazov koji je prisutan i u Opusu Dei
10. Odnos između obitelji članova i ustanove
11. Mislite li da je životni stil Opusa Dei zahtjevan?
12. Tjelesno mrtvljenje
13. Osobna sloboda
14. Pratiti one koji odlaze
15. Podrijetlo i učinkovitost ureda za liječenje i rješavanje
16. Prostor za učenje

.....

Koji veliki izazovi u današnjem svijetu utječu na rast i razvoj Opusa Dei?

Mislim da je pravedno i duboko ljudski gledati na svijet – naš svijet – posebno u ovoj jubilarnoj godini, iz perspektive nade. Vrijednost koja se pridaje individualnoj i društvenoj slobodi, povećanje pristupa obrazovanju za široke slojeve stanovništva, ljudski i društveni napredak te globalizacija komunikacije zapravo olakšavaju širenje kršćanske poruke i susret s Isusom. Mnogi ljudi u sebi imaju čežnju za Bogom; povećava se broj kršćana u velikim dijelovima Afrike, Latinske Amerike i Azije; svjedoci smo vala obraćenja među intelektualcima u Sjedinjenim Državama; krštenja odraslih su u porastu u staroj Europi; i mnogi ljudi, različitim putovima, uče pronaći Boga u svojim svakodnevnim

životima. Gdje god raste Crkva, raste i Opus Dei.

Ali postoje i sjene koje zatamnjuju ovu sliku. Na sekulariziranom Zapadu, gubitak osjećaja transcencije otežava razumijevanje načina života koji Boga stavljaju u središte. Naša hedonistička i individualistička kultura bori se da pomiri koncepte kao što su ljubav i trud, sloboda i odgovornost, spontanost i dobre navike, veze i sigurnost.

Mislim da se izazovi s kojima se suočavamo mogu sažeti u tri riječi: predanost, komunikacija i povjerenje.

Istodobno, preopterećenost informacijama, beskrupulozno širenje lažnih vijesti i površan način na koji prihvaćamo dezinformacije bez provjere izvora stvaraju atmosferu zbunjenosti. To ne

razjašnjava naše stavove, već vodi sve većoj polarizaciji.

I povjerenje, jer autoritet se često percipira kao žeđ za moći, stavlja se pod sumnju, a samim tim i nailazi na nepovjerenje.

Povratak na sadržaj

Na putu prema Stotoj obljetnici, i razmišljajući o iskustvu regionalnih skupština, biste li rekli da je Opus Dei započeo proces razlučivanja između onoga što je bitno i onoga što je sekundarno?

Regionalne skupštine bile su put koji je zamislio sveti Josemaría od samih početaka Opusa Dei. Utemeljitelj je uvijek zadržao stav otvorenosti i konzultacija s onima koji su se pridruživali Djelu, ali ove su Skupštine prvi put održane na strukturiran i formalan način 1943. Od tada se redovito organiziraju u

zemljama u kojima je institucija prisutna.

U tom smislu, Regionalne skupštine održane 2024. godine, koje su prethodile nadolazećem Generalnom kongresu i stotoj obljetnici Djela, nisu započele novi proces, već su nastavile razgovor koji je u tijeku. Desetljeće za desetljećem, uvijek u svjetlu karizme primljene od Boga kao dar za Crkvu, formule, pristupi formaciji i evangelizacijske prakse su preispitivane, jačane, iznova osmišljene i, u mnogim slučajevima, prekinute jer su postale zastarjele ili neprikladne zbog društvenih i kulturnih promjena.

Ono što ističe ove najnovije Regionalne skupštine, u usporedbi s prijašnjima, jest visoka razina sudjelovanja, omogućena tehnologijom i formatom koji je osmišljen za poticanje dijaloga. To je uključivalo slušanje ljudi koji nisu

članovi Opusa Dei i opći entuzijazam za identificiranje novih područja i inicijativa za odgovor na potrebe današnjeg svijeta.

Također je bilo izvor radosti održavati ove skupštine unutar šireg puta sinodalnosti u Crkvi. Tajništvo Sinode potaknulo nas je da regionalne skupštine Prelature doživimo kao poseban trenutak slušanja. Ovaj proces tekao je paralelno sa sudjelovanjem mnogih članova Opusa Dei u njihovim biskupijama, aktivno uključenih u aktivnosti predložene kao dio Sinode.

Povratak na sadržaj

Dok obilježavamo još jednu godišnjicu početka rada Opusa Dei sa ženama, i u ovom kontekstu pripreme za stotu obljetnicu, želimo vas pitati o nekim složenijim pitanjima zbog kojih je Djelo naišlo na kritike.

Postoji li ikakva potvrda za neuspjehe u procesima razlučivanja poziva?

Stoljećima je Crkva (i unutar nje Opus Dei) slijedila Isusove riječi: „Dođi, slijedi me.” Svaki navještaj evanđelja, svaki pokušaj da se prikaže i predloži put kršćanskog života, nema drugu svrhu nego podijeliti mogućnost osobnog susreta s Isusom Kristom, koji je onaj koji s ljubavlju poziva i koji daje snagu da odgovorimo na njegov poziv.

Isusov ton je jasan (to je poziv pun ljubavi), ali možemo pogriješiti kada ga ponovimo - i jesmo. Zbog entuzijazma da se podijeli ono što se smatra velikim dobrom, možda je bilo trenutaka kada su se stvari požurivale ili kada nije bilo poticanja pažljivog slušanja s poštovanjem. Iz svjedočenja nekih pojedinaca znamo da se to, nažalost, u određenim slučajevima događalo. Osim što smo

to priznali i osobno tražili njihov oprost, ta su nam iskustva pomogla da budemo svjesniji toga kako se ponašamo i da budemo pažljiviji.

U nedavnom intervjuu, Lidia Vía, koja nadzire aktivnosti za mlade u Španjolskoj, pružila je detaljno objašnjenje poboljšanja koja su učinjena na ovom području tijekom mnogo godina i kako su oni bliski apostolskim aktivnostima Opusa Dei uključeni u ovaj proces.

Priprema za stotu obljetnicu, kojoj smo nastojali pristupiti sa zahvalnošću za primljeni dar, priznanjem bolnih iskustava i željom za budućnost, dala nam je priliku da ispravljamo u hodu, tamo gdje su promjene već bile moguće.

Svjedočanstva ljudi koji su patili unutar Djela također su nas navela da priznamo neuspjehe i tražimo oprost. Oni od nas na odgovornim položajima često su to činili osobno u

privatnom ili obiteljskom okruženju, dok je Prelat to činio javno u raznim intervjuima. Dodatno, na institucionalnoj razini, gotovo svaka izjava koju su izdali uredi za komunikacije Opusa Dei kako bi se razjasnile određene stvari također je prepoznala - nažalost - gdje je bilo nedostataka: propusti u razlučivanju, emocionalnoj podršci i u nekim slučajevima, nemaru.

Povratak na sadržaj

Neke optužbe odnose se na pretjeranu reguliranost života u centrima, temeljenu na kriterijima koji se nalaze u internim dokumentima dostupnim samo onima na upravljačkim funkcijama. Što biste rekli o ovome? Koje su lekcije naučene ili su napravljene promjene?

Centri Opusa Dei trebaju biti prostori formacije i milosrđa; domovi u kojima se članovi Djela mogu okupiti

kako bi podržali jedni druge, podijelili projekte evangelizacije, primili duhovnu pratnju i neprestano obnavljali svoju kršćansku formaciju.

Centar pripada svima i postoji za sve, ali članovi Djela u celibatu (oko 12% od ukupnog broja) borave tamo s misijom da ga učine pravim kršćanskim obiteljskim okruženjem. Zajednički je projekt zahtjevan jer traži teška, teško stečena dobra: svetost svake osobe i neprekidno sijanje dobrote.

Kao i u svakom drugom ljudskom životnom prostoru, potrebna su neka osnovna pravila suživota kako oni koji dijele dom ne bi živjeli kao stranci, kako bi se osiguralo vrijeme i uvjeti za molitvu, odmor i obnovu. To su obiteljske norme (jednostavan zajednički raspored, dogovori o korištenju zajedničkih prostorija itd.) i obiteljske tradicije koje pomažu da

se osjećate dijelom nečega što ima duboke korijene i povijest. Zbog te obiteljske prirode, s njima se mora živjeti fleksibilno i spontano. Kada se ne žive tako, iz bilo kojeg razloga, rezultat može biti stres ili gušenje.

U ovom su području naučene lekcije slične onima u mnogim obiteljima i drugim institucijama: kretanje prema više horizontalnim stilovima organizacije i vodstva, uključivanje svih, rješavanje međugeneracijskih izazova s pažnjom i velikodušnošću, izbjegavanje žurbe kako bi se bolje pružila podrška drugima i kreativno rješavanje napetosti s kojima se mnogi ljudi diljem svijeta suočavaju u usklađivanju profesionalnog i obiteljskog života.

Kada je sveti Josemaría počeo poučavati o putu Opusa Dei one koji su ga slijedili, shvatio je da je to put pokušaja i pogrešaka, uspjeha i neuspjeha. Lijepo je što je želio

uključiti te prve članove Opusa Dei i zamolio ih da dokumentiraju svoja iskustva kako bi podijelili ono što su naučili. Kako je Opus Dei rastao i tisuće ljudi mu se pridruživalo, to su postali mali protokoli najboljih (i najgorih) praksi. Ta su se iskustva, koja su trebala biti dinamična i prilagodljiva poput samog života, u nekom trenutku 1970-ih i 1980-ih učvrstila u kriterije s više autoriteta nego što su izvorno imali. Možda nisu marljivo prikupljene potrebne povratne informacije kako bi se procijenilo je li ono što je nekoć bilo korisno tako i ostalo. To je i razumljivo, jer želja je bila ostati što bliže osnivaču, a smatralo se da je održavanje svih tih sitnih detalja najbolji način za to.

Ovaj je fenomen uobičajen u mnogim karizmatskim institucijama. Kako vrijeme prolazi, Opus Dei nailazi na nove kontekste, obogaćuju ga mlađe generacije i uči iz njihovih iskustava.

Djelo je prihvatilo ljude iz sve raznolikijih kulturnih sredina i putanja, a revizija najboljih praksi usmjerenih na osiguranje da pojedinci žive svoj put do Boga sa slobodom i radošću bila je spora. Međutim, ova revizija je u tijeku godinama.

Ti su formativni dokumenti uvijek bili dostupni Svetoj Stolici. Unutar Opusa Dei, oni su podijeljeni onima koji su odgovorni za formaciju. S obzirom na današnji zahtjev za transparentnošću i horizontalnošću unutar Opusa Dei, kao i u obiteljima, oni su postupno objavljeni. Sada postoji nekoliko normativnih dokumenata, poput statuta, koji su trenutno u reviziji. Postoji knjiga koja definira duh i običaje Opusa Dei, dostupna članovima, a postoji i niz iskustava za formaciju na lokalnoj razini.

[Povratak na sadržaj](#)

Kako Opus Dei sluša svoje članove, uključujući i one kritičnijeg pogleda, koji propituju određena pitanja?

Vjerujem da je posao koji radimo posljednjih godina, u skladu s onim što se događa u društvu i obiteljima, usmjeren na poboljšanje odgovora koje dajemo, na način na koji to slušanje i te glasove integriramo u svoje odlučivanje. Veći naglasak također se stavlja na dizajn participativnih procesa, koje je zamislio sveti Josemaría i koji su prilagođeni sadašnjem trenutku. Kao što sam spomenula, organizacija regionalnih skupština bila je snažna izjava želje da se slušaju i integriraju glasovi svih. Osim toga, željeli smo da povratne informacije koje sam ranije spomenula budu prioritet tijekom ovog procesa, pa smo se pobrinuli da se ovaj posao odvija u svakoj zemlji.

Oni koji imaju upravljačke odgovornosti u Djelu imaju vrata otvorena svima, posvećujemo mnogo vremena slušanju. Osobno smatram da je vrlo korisno razgovarati s ljudima koji mi postavljaju teška pitanja.

Povratak na sadržaj

Kako se proučavaju pitanja u upravljanju Djelom? Kako se komunicira i upravlja promjenama? Postoje li alati za reviziju koji osiguravaju da se ove promjene primjenjuju u svim regijama?

U određenom smislu, vjerujem da mnogi od nesporazuma ili pogrešaka za koje se Djelo optužuje proizlaze iz slabe interne komunikacije i nedovoljnih kanala komunikacije. U današnjem svijetu, uz neposrednost komunikacije, zahtjev za transparentnošću i odgovornošću, dijeljenje informacija o promjenama

i njihovim razlozima je nužno i poželjno. Mogu potvrditi da smo napredovali u mnogim područjima, iako možda ne uvijek tempom kojim bismo željeli, niti u svakom dijelu svijeta, niti u svim slučajevima.

Prelat djelima pokazuje želju da izravno dopre do svake osobe u Opusu Dei. Želio je da sve informacije o nedavnim kanonskim promjenama u Opusu Dei ravnomjerno dopru do svih putem internetske stranice, a da on djeluje kao glasnogovornik. Zapravo, mnogi su ljudi pitali vladajuća tijela u svojim zemljama o tome, očekujući da ti pojedinci imaju više informacija, i bili su iznenađeni. Kao i u svakoj organizaciji, neke se informacije dijele prema potrebi zbog prirode posla koji se obavlja, ali velik dio je pravo svakoga. Radimo na tom procesu.

[Povratak na sadržaj](#)

Kakav je životni plan kojeg je predložio sveti Josemaría? Koja je njegova svrha?

Najuzbudljivije u kršćanskoj vjeri je to što nam otkriva Boga s ljudskim licem, imenom. Naš Bog je utjelovljen i blizu nas, ali On je Bog: ne može se vidjeti ni čuti; On je izvan dosega naših osjetila. Ako Ga želimo upoznati i imati odnos s Njim, trebamo dogovoriti sastanke - fleksibilne, ali česte - koji nam pomažu da Ga gledamo očima vjere, slušamo Njegovu riječ kako se nalazi u Svetom pismu, naučimo ga upoznati i obožavati ga u Euharistiji i pronaći ga u sebi. Ovi raštrkani termini tijekom dana čine plan, plan kršćanskog života. Ali ovaj plan života nije sam sebi cilj; njegova je prava svrha da na svakom koraku dana iskusimo radost novog susreta s Isusom Kristom koji prolazi i pomaže nam, hrabri nas, podiže, tješi i poučava. S ovom božanskom snagom

možemo se suočiti sa životom s velikom vedrinom, radošću i slobodom, nastojeći da sve naše aktivnosti i odnosi budu oblikovani ljubavlju.

U Opusu Dei postoji plan života koji je svima zajednički, a koji se mora prilagoditi okolnostima i dužnostima svake osobe, u skladu s njezinom profesionalnom situacijom, stadijem života ili raznim obvezama. Predlaže se kao način da živimo u spoznaji da smo djeca Božja u svakom trenutku.

Od samog početka, sveti Josemaría je upozoravao na pogrešne perspektive koje bi ovaj plan mogle učiniti opterećujućim: tretirati ga kao cilj sam po sebi i zadovoljiti se pukim "ostvarivanjem"; davanje neproporcionalne težine našim neizbježnim neuspjesima u slijeđenju; nemogućnost za živjeti plan kreativno i upadanje u rutinu; razumijevanje tih trenutaka na način

"okrenut prema unutra" koji nas udaljava od potreba drugih. Važno je ne izgubiti iz vida činjenicu da to nastojimo živjeti kako bismo se sjedinili s Kristom i njegovu ljubav donijeli svijetu.

Povratak na sadržaj

U svom životu posebno ste se fokusirali na formiranje žena koje su bile na vodećim pozicijama. Koje aspekte najviše ističete? Kojih se "poroka" najviše bojite i zašto? Što smatrate najvrjednijim iskustvima učenja?

Vođenje kršćanske organizacije može se odnositi samo na služenje. Divim se predanosti i vrijednosti svih ovih žena (vrlo malog broja od ukupnog broja) koje, u svakoj zemlji gdje je Opus Dei prisutan, nastoje profesionalno unaprijediti vjersku formaciju ljudi koji pristupaju apostolatu Djela, usmjeravajući njihovu želju za širenjem Evandjelja, i

osiguravajući sredstva (resurse, aktivnosti, duhovnu skrb, itd.) da održe poziv koji su primile od Boga živim i živahnim. Puno učim od njih.

Kada je u pitanju vođenje kroz njihove odgovornosti, glavne ideje proizlaze iz iskustva svetog Josemarije: osigurati da iskreno izraze svoje mišljenje o bilo kojoj stvari koja se proučava; da su otvorene za ideje i mišljenja ostatka tima; da nikada ne gubimo iz vida pozornost na pojedinu osobu, čak ni u najjednostavnijem ili najmaterijalnijem proučavanju; da se u svakoj odluci koja se tiče ljudi, njihova sloboda sluša i poštuje s velikom pažnjom. Osim toga, trebali bi iskoristiti svoje vrijeme na tom rukovodećem položaju za razvoj znanja i vještina koje će im olakšati profesionalni prijelaz na drugo područje nakon završetka mandata.

U takvoj ulozi najopasniji porok je nedostatak vjere: neoslanjanje na Božje djelovanje ili nemogućnost prenošenja nadnaravne nade. Na drugoj razini, uvodimo mjere kako bismo izbjegli autoritarne stilove, rigidnost ili nedostatak kreativnosti. Također osiguravamo periodično i učinkovito obnavljanje kako bismo spriječili ljude da predugo ostanu na svojim pozicijama.

Povratak na sadržaj

Mentalno zdravlje se sve više prepoznaje kao globalni izazov koji utječe na ljude u različitim sektorima društva. Kako su se pozornost i pratnja u ovom području razvijali unutar Djela tijekom desetljeća? Kako se ustanova prilagodila novim osjetljivostima i pristupima u vezi s psihološkom dobrobiti?

Ljudi koji dolaze u Opus Dei su jednostavni, obični ljudi; ljudi koje

biste zatekli kako hodaju ulicom. A ulice su pune ljudi s problemima, uključujući i psihičke probleme. Poput obitelji i drugih ljudskih organizacija, morali smo naučiti - i nastavljamo učiti - kako identificirati te probleme, ne stigmatizirati ih, brinuti se za ranjivosti i poticati traženje specijalizirane pažnje kada je to potrebno.

Područja psihijatrije i psihologije značajno su se razvila u posljednjim desetljećima. Nakon vremena pod dubokim utjecajem psihoanalize, a kasnije i razvoja lijekova, sada je puno veća prisutnost psihoterapijskih pristupa kroz nefarmakološke terapije. Neka prošla iskustva možda su proizašla iz ovog konteksta. Naučili smo izbjegavati miješanje duhovne skrbi s terapijskim liječenjem.

Pouzdana mogu reći da smo osjetljiviji na prevenciju: preporuku

samonjege, omogućavanje odmora i izbjegavanje preopterećenosti poslom ili pretjeranih zadataka. Puno se više oslanjamo i na pomoć obitelji, posebice kada su u pitanju mladi.

To nije lako pitanje ni za koga, a još uvijek moramo puno naučiti.

Povratak na sadržaj

Kako članovi Opusa Dei, osobito članovi u celibatu, uravnotežuju svoje odnose s obitelji i institucijom?

Ključna karakteristika Opusa Dei je njegov vrlo jasan obiteljski aspekt. Svatko tko zamoli za prijem i počne živjeti karizmu Opusa Dei nalazi da je to obitelj, dok je, u isto vrijeme, došao iz obitelji i još uvijek ima tu obitelj. A te dvije obitelji nismo uspjeli na najbolji način integrirati. Bilo je napetosti u nekim slučajevima i izvukli smo pouke iz toga. Neki ljudi

su čak napustili Djelo zbog rana ili napetosti u ovom području, jer se nisu osjećali praćenima kroz ovu integraciju. U isto vrijeme, shvaćamo da je važno voditi računa o načinima na koje se obiteljski život živi unutar Djela. Istina je da je poziv u Opus Dei poziv na davanje sebe drugima u zadaći evangelizacije, u zadaći formacije, koja ponekad zahtijeva isključivo predanje u određenom trenutku. Ono što smo naučili je da odluku o tome gdje svaka osoba treba biti u bilo kojem trenutku treba prvenstveno donijeti pojedinac, s Bogom.

[Povratak na sadržaj](#)

Mislite li da je životni stil Opusa Dei zahtjevan?

Ideal svakog kršćanina je živjeti ljubeći Boga i čineći dobro drugima. Da je to samo cilj, bila bi to iscrpljujuća nemogućnost. Ali taj ideal je nešto što dobivamo kao dar:

ljubiti Boga i, s Njim, ljubiti druge. Ova dinamika je izvor radosti, mira, vjere i nade. Uravnotežuje život jer vodi do njegove izgradnje na čvrstim stupovima, s jedinstvom svrhe koja ga čini vrlo koherentnim.

Ali da bismo održali primat ovih evanđeoskih vrijednosti u praksi, potrebna nam je pomoć s neba i svakodnevnog truda.

U Opusu Dei postoje prilike za primanje milosti, dok se također pozivaju članovi da ne bježe od Božjih zahtjevnih poziva. To je zahtjevan put jer teži teško stečenom dobru. To je put pun ljubavi jer ono što se traži je ljubav, koja je vrlo kompatibilna s vlastitom krhkošću i pogreškama.

Tisuće ljudi diljem svijeta pronašle su sreću na ovom putu. Tajna leži u tome da ga živimo s maksimalnom slobodom i obnovljenom ljubavlju

prema Isusu Kristu, koji nas je pozvao, i prema drugima.

Povratak na sadržaj

Kakvu ulogu ima tjelesno mrtvljenje, poput cilicija ili stege, u životu osobe pozvane živjeti u svijetu? Jesu li ove prakse obavezne? Koja je njihova korist?

Katolička crkva je narod koji slijedi Isusa iz Nazareta dvadeset i jedno stoljeće, tražeći jedinstvo s Njim. Nema Isusa bez križa i nitko ne može biti kršćanin ako s njim ne dijeli križ. Za kršćanina, način na koji se može biti u svijetu jest ljubiti križ.

Uz patnje i žalosti koje život donosi, velikodušnost i ljubav kršćana kroz vjekove nalazile su načine sudjelovanja u spasonosnoj patnji našega Gospodina, u velikim i malim stvarima: postu, oskudici, dragovoljnoj nelagodi... Sve je to pridonijelo praksi mrtvljenja koja na

neki način oživljava, u tijelu – simbolično – Isusovu muku: korištenje cilicija i stega, na primjer. Sveti Thomas More, otac obitelji i kancelar Engleske, prakticirao ih je; djeca pastiri iz Fatime su ih nosili.

Opus Dei preuzima svoje prijedloge za kršćanski život iz ove svjetovne tradicije. Članovima u celibatu preporučuje se minimalno tjelesno mrtvljenje kao sredstvo intimnosti s Gospodinom, uz ove parametre: umjerenost, zdrav razum i uvijek traženje savjeta u duhovnom smjeru.

Povratak na sadržaj

Uz takav, čini se vrlo reguliran način života (pravila, raspored, vanjski zahtjevi...), kakav prostor ostaje osobnoj slobodi?

Kršćanska je vjera uvijek okvir slobode, jer nas stavlja pred Boga kao djecu, a ne kao robove. Njegov poziv

uvijek imaju pozitivan ton i očekuje slobodan i odgovoran odgovor.

Opus Dei čini skupina odraslih i slobodnih ljudi koji su odabrali put kršćanskog života, znaju na što se obvezuju i žive to slobodno. Ovaj životni izbor navodi ih da strastveno vole ovaj svijet, da budu uronjeni u društvo, da se suočavaju s njegovim izazovima zajedno sa svojim suvremenicima, da daju svoje prijateljstvo i ljubav u izobilju, itd. Sijači mira i radosti, hodaju ruku pod ruku s drugima.

Čim spoznaju da ih Bog poziva na taj put, dobivaju objašnjenja o specifičnom načinu življenja nekih kršćanskih kreposti, o planu duhovnog života koji se predlaže, o sredstvima trajne formacije koja će im biti potrebna za njihovo poslanje evangelizacije itd. Logično je: Opus Dei je put u Crkvi, širok put, ali s jasnim obrisima. Tko u svom srcu

otkrije poziv da živi taj put, prvi je tko je zainteresiran da ga živi na najbolji način. Zato su susreti formacije koje sam spomenula nužan uvjet prije legalnog ulaska u Djelo: nitko nije primljen tko ne zna čemu će se posvetiti i to slobodno bira.

Uz ovo teoretsko znanje, godine prije konačnog povezivanja osiguravaju da se ove naučene teorije ožive, uvijek uz borbe i neuspjehe, koji su ljudski. Sve je to dio procesa razlučivanja zvanja, kako od strane Djela tako i od strane zainteresirane osobe. U tome se Opus Dei ne razlikuje od drugih institucija Crkve.

Ljudi su nesavršeni: slobodni smo, ali moramo naučiti živjeti i osjećati tu slobodu. Sa stajališta organizacije, temeljno učenje sastoji se od toga kako uvijek bolje njegovati i promicati slobodu, koja je glavni pokretač predanog života: slobodu oblikovanu ljubavlju primljenom od

Boga. U ovom zadatku potrebno je eliminirati autoritarne i krute stilove formacije, te detektirati voluntaristička ili perfekcionista ponašanja koja završavaju preopterećenošću i tugom.

Povratak na sadržaj

Sigurno ste morali ispratiti odlazak nekoliko ljudi iz Djela, ili pomoći onima koji moraju ispratiti te procese. Koje ste lekcije naučili i što savjetujete onima koji prate te procese?

Ljudi koji su napustili Djelo za mene nisu grupa, nego lica moje molitve, ljudi od krvi i mesa s kojima sam dijelila snove i projekte i koji su ga u jednom trenutku puta, iz razloga koji su za svakoga različiti, napustili. U mnogim slučajevima to je bio normalan proces razlučivanja i, nakon godina, neki od njih ponovno su zatražili prijem. U drugim prilikama, razlozi su bili drugačiji i ti

ljudi su zadržali određenu bliskost s poštovanjem prema Djelu.

Najviše me bole suze onih koji su otišli povrijeđeni ili ljuti. Imam jedan takav bliski slučaj i jako mi je žao što nisam znala kako doći na vrijeme, pružiti bolju podršku ili održati prijateljstvo unatoč razlikama.

Žao mi je što su se ovakve stvari dogodile. Učili smo bolje popratiti te izlaske i nastojati nikoga ne ostaviti samog.

U svakom slučaju, vidjela sam uvijek iznova kako je Bog koristio ove krivudave staze da učini mnogo dobra u pojedinim ljudima, kako onima koji su otišli, tako i onima koji su ostali, i u Opusu Dei.

Povratak na sadržaj

Koji je razlog osnivanja ureda za iscjeljivanje i rješavanje? Jesu li se pokazali učinkovitima?

Želja nam je da ljudi koji napuste Opus Dei to učine u pratnji onih koji su im u tom trenutku bliski i da preuzmu odgovornost za svoje okolnosti. Posljednjih godina smo se posebno potrudili i mnogo je ljudi koji su tu podršku i pomoć dobili u trenutku odlaska iz Djela ili nešto kasnije, kada su nam se ponovno obratili.

Svjesni smo i da nije uvijek bilo tako. Upravo zato što to znamo, Prelat je želio da protokol skrbi postoji u svim zemljama, kao prva i najosnovnija mjera, od ožujka 2024. Na nekim mjestima ovaj je protokol razvijen u osnivanju ureda za liječenje i rješavanje problema. To jamči da se ljudi s kojima je odnos izgubljen ili koji preferiraju taj kanal imaju gdje obratiti. Moja bi želja bila da takvi uredi nisu potrebni, da sami znamo kako pratiti ljude koji napuštaju Opus Dei, bez obzira na razloge.

Povratak na sadržaj

Kada biste morali izabrati temu za koju smatrate da institucija ima još puno za naučiti, koja bi to bila?

Kad dođemo do stote obljetnice Djela, stoljeća puta koji su prošli deseci tisuća jedinstvenih ljudi, željela bih nešto slično onome što su njihovi suvremenici govorili o prvim kršćanima: „pogledajte kako se vole!“, pogledajte kako se brinu jedni za druge, kako strastveno ljube svijet i kako pridonose da bude bolji.

Da bismo došli do toga, moramo nastaviti rasti u znanju kako se dublje obučavati u osobnoj slobodi i iz nje, osiguravajući da svaka osoba zna, osjeća i pokaže da je poznata i voljena, potaknuta razvijati svoje talente i staviti ih u službu općeg dobra.

Puno je otvorenih polja: evanđeoska autentičnost, utjelovljena duhovnost,

sloboda, otvorenost i dinamičnost djelovanja, socijalna osjetljivost i suradnja s onima koji ne misle kao svatko od nas, prijedlozi su regionalnih skupština kako ići naprijed. I to ne smije činiti samo institucija kao takva, već svatko, jer na kraju krajeva, Opus Dei su ljudi koji ga čine.

Povratak na sadržaj

.....

pdf | document generated
automatically from <https://opusdei.org/hr-hr/article/isabel-sanchez-i-opus-dei-produbljivanje-u-karizmu-ispravljanje-i-sanjanje-o-sijanju-dobra/> (9.11.2025.)